

Kazalo

ZAHVALE ... 7

UVOD ... 13

1. POGlavJE ... 19

2. POGlavJE ... 86

3. POGlavJE ... 99

4. POGlavJE ... 119

5. POGlavJE ... 127

6. POGlavJE ... 141

7. POGlavJE ... 147

8. POGlavJE ... 160

9. POGlavJE ... 191

10. POGlavJE ... 205

11. POGlavJE ... 206

12. POGlavJE ... 217

13. POGlavJE ... 238

14. POGlavJE ... 256

ZA ZAKLJUČEK ... 266

ZAHVALE

Najprej, ne nazadnje in vedno bi se rad zahvalil Viru vsega, kar je v tej knjigi; vsega, kar je življenje – in življenju samemu.

Drugič, rad bi se zahvalil svojim duhovnim učiteljem, skupaj s svetniki in z modreci vseh religij.

Tretjič, povsem jasno mi je, da lahko vsakdo izmed nas pripravi seznam ljudi, ki so se dotaknili naših življenj tako pomenljivo in tako globoko, da uhajajo vsaki kategorizaciji ali opisu. To so ljudje, ki so na nas prenesli svojo modrost, nam povedali svojo resnico, prenašali naše napake in muhe z neskončno potrpežljivostjo in skozi vse to videli nas; videli v nas najboljše, kar je bilo mogoče videti. Ljudje, ki so nam, v svojem sprejemanju nas kot tudi v svojem *odklanjanju* tistih delov nas, za katere vedo, da jih nismo izbrali, pomagali, da smo zrasli – da smo postali na neki način *večji*.

Ti ljudje, poleg mojih staršev, ki so bili z mano tam na tak način, so Samantha Gorski, Tara-Jenelle Walsch, Wayne Davis, Bryan Walsch, Martha Wright, pokojni Ben Wills

ml., Roland Chambers, Dan Higgs, C. Berry Carter II., Ellen Moyer, Anne Blackwell, Dawn Dancing Free, Ed Keller, Lyman W. (Bill) Griswold, Elisabeth Kübler Ross in draga, draga Terry Cole Whittaker.

V to skupino bi rad uvrstil svoje nekdanje kolege, katerih zasebnost bi rad spoštoval tako, da ne bom navedel njihovih imen, njihov prispevek k mojemu življenju pa je globoko dragocen.

In ker hvaležnost za darila, ki sem jih prejel od vseh teh čudovitih ljudi, širi moje srce, me še posebej greje misel na mojo pomočnico, soprogo in partnerico Nancy Fleming Walsch, žensko z neverjetno modrostjo, sočutjem in ljubeznijo, ki mi je pokazala, da ni nobene potrebe, da bi bile najvišje misli o človeških razmerjih samo fantazije, ampak so lahko sanje, ki se uresničijo.

Četrtrič in zadnjič, rad bi se zahvalil nekaterim ljudem, ki jih nisem nikoli srečal, a me je njihovo življenje in delo navdihnilo s takšno močjo, da ne morem mimo tega trenutka, ne da bi se jim zahvalil iz globočin svojega bitja za trenutke izbranega užitka, vpogleda v človeško usodo ter čisto in preprosto *Življenječutje (to besedo sem sam skoval)*, ki so mi ga dali.

Ali veste, kako je, ko vam nekdo da okus, čudoviti trenutek tega, *kar je zares resnično v življenju*? Ti ljudje so bili zame v večini ustvarjalni ali performativni umetniki, kajti iz umetnosti dobivam navdih, k njej se zatečem v trenutkih razmišljanja in v njej najdem to, čemur rečemo Bog, izraženo na čudovit način.

In zato bi se rad zahvalil Johnu Denverju, katerega pesmi so se dotaknile moje duše in jo napolnile z novim upanjem

na življenje, kakršno bi lahko bilo; Richardu Bachu, katerega pisanje je poseglo v moje življenje, kot bi bilo moje, s tem ko je opisovalo tako veliko tega, kar je bilo moja izkušnja; Barbri Streisand, katere režija, igra in glasbeno mojstrstvo vedno znova zgrabijo moje srce in ga privedejo do tega, da *začuti*, kar je resnično, ne samo, kar zgolj ve; in pokojnemu Robertu Heinleinu, katerega vizionarska literatura je porajala vprašanja in postavljala odgovore na načine, ki se jim nihče ni drznil niti približati.

Za ANNE M. WALSCH,
ki me ni naučila samo tega, da Bog obstaja,
ampak mi je odprla um za čudovito resnico,
da je Bog moj najboljši prijatelj;
in ki mi je bila mnogo več kot mati,
saj je prebudila v meni
hrepenenje in ljubezen do Boga
in do vsega, kar je dobro.
Mama je bila
moje prvo srečanje
z angelom.

In za

ALEXA M. WALSCHA,
ki mi je vse življenje vztrajno ponavljal:
»'Nič ni na tem',
'Ni ti treba sprejeti Ne kot odgovor',
'Sam si svoje sreče kovač'
in
'Še več je tega, od koder prihaja.'«
Oče je bil
moja prva izkušnja
neustrašnosti.

UVOD

Tik pred tem ste, da doživite nenavadno izkušnjo. Le hip vas loči od tega, da začnete pogovor z Bogom. Ja, ja, vem ... To ni mogoče. Verjetno si boste mislili (ali ste celo že pomislili), *da to ni mogoče*. Seveda lahko govorim *Bogu*, ne morem pa govoriti z Bogom. Mislim, Bog ne bo *odgovarjal*, kajne? Vsaj ne v obliki običajnega, vsakdanjega pogovora.

Tudi sam sem tako mislil. Potem se mi je zgodila ta knjiga. To mislim dobesedno. Te knjige nisem napisal *jaz*, ampak se *mi* je zgodila. In ko jo boste brali vi, se bo zgodila vam, kajti *vsi smo usmerjeni k resnici, na katero smo pripravljani*.

Moje življenje bi bilo verjetno mnogo lažje, če bi vse to ohranil zase. Pa vendar se mi to ni zgodilo zaradi tega. In ne glede na to, kakšne neprijetnosti mi ta knjiga lahko prinese (da me na primer razglasijo za bogokletnika, prevaranta, hinavca, ker te resnice nisem živel v preteklosti, ali morda še huje – za svetnika), zdaj nikakor ne morem več ustaviti tega procesa. Tega niti ne želim. Imel sem priloznosti, da se odvrnem od celotne zadeve, vendar jih nisem

izkoristil. Odločil sem se, da se bom držal tega, kar mi govorijo instinkti o tem gradivu, namesto da bi se zanašal na to, kar mi govori večina ljudi.

Ti instinkti mi pravijo, da ta knjiga ni brez smisla, ni izraz pretiranega delovanja nepotešene duhovne domišljije ali preprosto samoopravičevanje človeka, ki išče potrditev v zavajajočem življenju. O, seveda sem razmišljal o vsem tem – o vsaki od teh stvari posebej. Tako sem dal to gradivo v branje nekaterim ljudem, ko je bilo še v rokopisu. Ganjeni so bili. In jokali so. In smejali so se ob radosti in humorju, ki so ju našli v njem. In njihovo življenje se je, kot so dejali, spremenilo. Bili so prevzeti. Okrepljeni.

Mnogi so dejali, da jih je preoblikovalo.

Takrat sem vedel, da je ta knjiga za vsakogar in da *mora* biti objavljena; je namreč čudovito darilo za vse tiste, ki si resnično želijo odgovorov in ki jim je resnično mar za vprašanja; za vse tiste, ki so se odpravili na iskanje resnice z iskrenostjo srca, s hrepenenjem duše in z odprtostjo duha. In to smo bolj ali manj *vsi mi*.

Ta knjiga se dotika večine vprašanj, če ne vseh, ki smo si jih kadarkoli zastavili o življenju in ljubezni, smislu in nalogi, ljudeh in razmerjih, dobrem in zlem, krivdi in grehu, odpuščanju in odrešitvi, Božji poti in cesti v pekel ... O vsem. Neposredno obravnava seks, moč, denar, otroke, zakon, ločitev, življenjsko delo, zdravje, posmrtno življenje, prej in zdaj – *vse*. Raziskuje vojno in mir, vednost in nevednost, dajanje in jemanje, radost in žalost. Išče konkretno in abstraktno, vidno in nevidno, resnico in neresnico.

Rečete lahko, da je ta knjiga »zadnja Božja beseda o stvareh«, čeprav imajo lahko nekateri ljudje s tem majhno

težavo, še posebej, če mislijo, da je Bog prenehal govoriti pred 2000 leti, ali da je, če se je še naprej pogovarjal, stopal v stik samo s svetimi ljudmi, z zdravilkami ali nekom, ki je meditiral 30 let ali dobro 20 ali napol spodobno 10 let (nobena od teh kategorij ne vključuje mene).

Resnica je, da Bog govori z vsakim. Z dobrim in s slabim. S svetnikom in podležem. In zagotovo z vsemi nami, ki smo vmes. Vzemimo vas, na primer. Bog je v času vašega življenja prišel do vas na mnogo načinov in to je še eden izmed njih. Kolikokrat ste slišali staro pravilo: »Ko je učenec pripravljen, se pojavi učitelj.« Ta knjiga je naš učitelj.

Kmalu po tistem, ko se mi je začelo dogajati to gradivo, sem vedel, da sem govoril z Bogom. Neposredno, osebno. Neizpodbitno. In da je Bog odgovarjal na moja vprašanja neposredno v skladu z mojo sposobnostjo razumevanja. To pomeni, da mi je bilo odgovorjeno na takšen način in s takšnim jezikom, za katerega je Bog vedel, da ga bom razumel. To velja za velik del pogovornega stila pisanja in občasna nanašanja na gradivo, ki sem ga zbral iz drugih virov in mojih prejšnjih življenjskih izkušenj. Zdaj vem, da je vse, kar je kadarkoli prišlo do mene v mojem življenju, *prišlo k meni od Boga* in je bilo zdaj zvlečeno skupaj, zbrano v veličastnem, celostnem odgovoru na *vsako vprašanje, ki sem ga kadarkoli imel*.

In nekje na poti sem spoznal, da je bila knjiga izdelana – knjiga, namenjena objavi. Zares, na koncu dialoga (februarja 1993) mi je bilo izrecno rečeno, da bodo dejansko izdelane tri knjige:

1. Prva bo obravnavala v glavnem osebne teme ter se osredotočala na izzive in priložnosti posameznikovega življenja.

2. Druga bo obravnavala globalnejše teme geopolitičnega in metafizičnega življenja na planetu ter izzive, s katerimi se naš svet sooča danes.
3. Tretja bo obravnavala univerzalne resnice najvišje stopnje ter izzive in priložnosti duše.

To je prva izmed teh knjig, dokončana februarja 1993. Da bo jasno, naj razložim, da sem, ko sem na roko prepi-soval ta dialog, podčrtal ali obkrožil besede in stavke, ki so prišli do mene s posebnim poudarkom – kot bi jih izkričal Bog – in jih je stavec kasneje postavil ležeče.

Zdaj moram priznati, da sem – potem ko sem bral in znova prebral modrost, ki je vsebovana tukaj – v globoki zadregi zaradi svojega življenja, ki so ga zaznamovali neprestane napake in slaba dejanja, včasih zelo sramotno vedenje ter nekatere izbire in odločitve, za katere sem prepričan, da jih imajo drugi za žaljive in neodpu-stljive.

Čeprav globoko obžalujem, da so zaradi tega morali tr-peti drugi, sem nepopisno hvaležen za vse, kar sem se naučil, in spoznal sem, da se moram še veliko naučiti zaradi ljudi v svojem življenju. Vsem se opravičujem zaradi poča-snosti tega učenja. Bog me spodbuja, da si odpustim svoje spodrsaljaje in da ne živim z občutki strahu ter krivde, ampak da si vedno znova – in še naprej – prizadevam živeti veličastnejšo vizijo.

Vem, da je to nekaj, kar si Bog želi za vse nas.

Neale Donald Walsch
 Central Point, Oregon
 božič 1994

POGOVORI Z BOGOM I
NENAVADNI DIALOG

I

Spomladi 1992 – spomnim se, da je bilo okrog velike noči – se je v mojem življenju zgodil nenavaden fenomen. Bog je začel govoriti z vami prek mene.

Naj razložim.

V tem obdobju sem bil zelo nesrečen, osebno, profesionalno in čustveno, moje življenje se je na vseh ravneh zdelo kot neuspeh. V letih, ko sem zapisoval svoje misli v obliki pisem (ki jih običajno nisem nikoli oddal), sem vzel v roke svojo zanesljivo rumeno beležko in začel vanjo izliviati svoja čustva. Tokrat sem, namesto še enega pisma še eni drugi osebi, za katero sem si predstavljal, da me zatira, šel naravnost do vira, naravnost do največjega od vseh zatiralcev. Odločil sem se, da bom napisal pismo Bogu.

To je bilo zlobno, čustveno pismo, polno zmedenosti, izkrivljenosti in obsojanj, s kupom jeznih vprašanj.

Zakaj moje življenje ni delovalo? Kaj bi moral narediti, da bi ga spravil v pogon? Zakaj nisem našel sreče v razmerjih? Ali se mi bo izkušnja zadostnega denarja izmaknila za vedno? In končno – in najbolj odločno: *Kaj sem naredil, da zaslužim takšno nepretrgano borbo?*

Ko sem načečkal svoja poslednja, neodgovorjena vprašanja in hotel odložiti svoje pero, je na moje presenečenje

moja roka zalebdela nad papirjem, kot bi jo zgrabila neka nevidna sila. Iznenada se je pero začelo *premikati samo od sebe*. Nobene ideje nisem imel, o čem bom pisal, toda zdelo se je, da je ideja prišla, zato sem se odločil, da bom zaplaval z njo. Ven je prišlo ...

Ali zares želiš odgovor na vsa ta vprašanja ali pa si samo daješ duška?

Pomežiknil sem ... in potem je moj um prišel na dan z odgovorom. Tudi to sem zapisal.

Oboje. Seveda si dajem duška, toda če imajo ta vprašanja odgovore, bi jih prekleto rad slišal!

Prekleto si prepričan« ... o mnogih stvareh. Toda ali ne bi bilo lepo, da bi bil »sveto prepričan«?

In zapisal sem:

Kaj naj bi to pomenilo?

Preden sem se zavedel, sem začel pogovor ... in nisem toliko pisal, kot *mi je bilo narekovano*.

Narekovanje se je nadaljevalo tri leta in v tistem času nisem imel pojma, kam bo pripeljalo. Odgovori na vprašanja, ki sem jih spravljal na papir, niso nikoli prišli do mene, dokler ni bilo vprašanje do konca napisano in nisem *odstranil lastnih misli*. Pogosto so odgovori prihajali hitreje, kot sem jih lahko zapisoval, in zalotil sem se, kako čečkam, da bi jih dohitel. Ko sem se zmedel in izgubil občutek, da besede prihajajo od nekod drugje, sem odložil pero in odkorakal iz dialoga, dokler se nisem znova začutil

navdihnjenega – oprostite, ampak to je edina beseda, ki resnično ustreza –, da sem se vrnil k rumeni beležnici in začel spet zapisovati.

V času, ko to pišem, ti razgovori še vedno potekajo. In mnogo tega lahko najdete na straneh, ki sledijo ... Te vsebujejo osupljiv dialog, ki mu sprva nisem verjel, potem sem domneval, da ima samo osebno vrednost, a zdaj verjamem, da ni bil namenjen samo meni. Namenjen je bil vam in komurkoli drugemu, ki je prišel do te snovi, kajti moja vprašanja so vaša vprašanja.

Rad bi se vključil v ta dialog, takoj ko boste pripravljeni, kajti tisto, kar je tukaj pomembno, ni *moja* zgodba, ampak *vaša*. *Vaša* življenjska zgodba vas je pripeljala sem. *Vaša* osebna izkušnja je tista, za katero je ta snov bistvena. Drugače ne bi bili tukaj, ob njem, prav zdaj.

Zatorej vstopimo v ta dialog z vprašanjem, ki sem si ga zastavljal zelo dolgo: **Kako Bog govori in komu?** Ko sem zastavil to vprašanje, sem dobil naslednji odgovor:

Govorim vsem. Ves čas. Ni vprašanje, komu govorim, ampak, kdo posluša.

Očaran sem prosil Boga, naj razširi to temo. Takole je rekel:

Najprej zamenjajmo besedo *govoriti* z besedo *sporazumevati* se. Ta je mnogo boljša, mnogo bolj polna, natančnejša. Ko poskuša govoriti drug z drugim – jaz s tabo in ti z mano –, sva takoj že odvisna od neverjetne omejenosti besed. In zaradi tega se sam ne sporazumevam samo z